

ΚΑΙΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Συγγραφέας του μπεστ σέλερ ΛΕΥΚΗ ΟΡΧΙΔΕΑ

η Καρδιά Θυμάται

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η καρδιά θυμάται**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Καίτη Οικονόμου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεodorής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: CPI books

© Καίτη Οικονόμου, 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου:
Dudarev Mikhail, Gayvoronskaya Yana/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2013, 40.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0136-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΑΙΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

*η Καρδιά
Θυμάται*

ΦΕΤΟΣ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ...

Το μόνο που θύμιζε το βραδινό μπουρίνι τούτη την ερατεινή ώρα ήταν τα φρεσκοπλυμένα χρώματα της γης και μια ανεπαίσθητα υγρή άχνα στην ανάσα της. Χρώματα πράσινα, κίτρινα, γαλάζια και μενεξελιά γυάλιζαν στο πρώτο φως του ήλιου και η αμμουδιά λαγοκοιμόταν στον κόρφο της πλατιάς, ήρεμης θάλασσας. Η Ειρήνη, καθώς έκανε τον πρωινό της περίπατο με το σκύλο της, κοίταξε από μακριά το αγαπημένο Ναύπλιο φέρνοντας στο νου της την ανυπέρβλητη περιγραφή του Άγγελου Τερζάκη.

Μοιάζει, καθώς το κοιτάξεις, σα θεόρατο πέτρινο λιοντάρι, πεσμένο καταγής με την κοιλιά, το κεφάλι του αγριωπά στυλωμένο, και που τεντώνει το ένα του ποδάρι για να κρούσει πεισματερά το γαλανό κύμα.

Ένα γλυκό χαμόγελο ανασήκωσε τις άκρες των χειλιών της καθώς κοίταζε το «πέτρινο λιοντάρι» που, παρά την επέκταση της πόλης και την κακομεταχείριση της γύρω υπαίθρου, δεν είχε χάσει τίποτε από την πεισματερή αγριάδα του. Προφανώς ο Μπορς, ο σκύλος της, δε συμεριζόταν τους ρομαντικούς ρεμβασμούς της, γιατί διάλεξε εκείνη ακριβώς τη στιγμή

ν' απομακρυνθεί από κοντά της. Η Ειρήνη άκουσε τα πόδια του να πλατσορίζουν στο ακροθαλάσσι καθώς έτρεχε, αλλά δεν έδωσε σημασία. Συνέχισε τον περίπατό της με αργό βήμα, θαυμάζοντας από μακριά την πόλη. Το Ναύπλιο στο πρώτο φως του ήλιου ήταν μια εικόνα που δε θα χόρταιναν ποτέ τα μάτια της, όσα χρόνια κι αν περνούσαν.

Ο Μπορς άρχισε να γαβγίζει δυνατά, επίμονα, μέχρι που τράβηξε το ενοχλημένο βλέμμα της.

Ο σκύλος είχε απομακρυνθεί και στεκόταν τώρα στο σημείο που έσκαγε το κύμα, μπροστά σε ένα μεγάλο αντικείμενο με έντονο πορτοκαλί χρώμα.

Η Ειρήνη κοντοστάθηκε ξαφνιασμένη, κι ύστερα ξεκίνησε, στην αρχή διστακτικά, αλλά ταχύνοντας ολοένα το βήμα της καθώς προχωρούσε, μέχρι που άρχισε να τρέχει.

Εκεί, στην ακροθαλασσιά, ήταν πεσμένος μπρούμυτα ένας άντρας με πορτοκαλί σωσίβιο. Φύκια μπλέκονταν στα υγρά μαλλιά του, τα πόδια του ήταν ξυπόλυτα και η θάλασσα που έγλειφε την αμμουδιά μούσκευε το βαμβακερό χακί παντελόνι του ως τα γόνατα, πριν αποτραβηχτεί, για να επιστρέψει σε λίγα δευτερόλεπτα.

Η Ειρήνη έσπρωξε τον Μπορς που μύριζε τώρα ενθουσιασμένος το εύρημά του και γονάτισε δίπλα στον άντρα. Ήταν ασάλευτος, με μια παράξενη εγκατάλειψη στα χαλαρά απλωμένα χέρια του, και η κοπέλα σκέφτηκε έντρομη: Ω, Θεέ μου, είναι πνιγμένος...

Άπλωσε τα τρεμάμενα δάχτυλά της, άγγιξε το μπράτσο του, τον σκούνησε. Αντίδραση καμία. Κοίταξε πανικόβλητη δεξιά κι αριστερά αλλά, τόσο νωρίς το πρωί, η αμμουδιά ήταν έρημη ως εκεί που έφτανε το μάτι της. Τον σκούνησε ξανά, πιο δυνατά αυτή τη φορά, και πάλι χωρίς αποτέλεσμα.

Συγκεντρώνοντας όλο της το κουράγιο, τον έπιασε με τα δυο της χέρια από τον ώμο και προσπάθησε να τον γυρίσει ανάσκελα. Αν και λεπτός, ήταν ψηλός, με αθλητική διάπλαση. Τη δυσκόλεψε, αλλά στο τέλος τα κατάφερε.

Κοίταξε το πρόσωπό του, βαριανασαίνοντας. Η υγρή άμμος είχε κολλήσει πάνω του κρύβοντας σχεδόν τελείως τα χαρακτηριστικά του, αλλά στη δεξιά πλευρά, στο μέτωπο και μέσα στις ρίζες των μαλλιών υπήρχε ένα άσχημο χτύπημα με ξεραμένα αίματα, μελανιασμένο γύρω γύρω.

Η Ειρήνη έσπρωξε ξανά τον Μπορς που μύριζε το πρόσωπό του και προσπάθησε να καταλάβει αν ανάσαινε. Δεν ξεχώρισε κανένα σημάδι ζωής, αλλά ήταν τόση η ταραχή της, που δεν εμπιστευόταν την κρίση της. Έπιασε τον καρπό του. Τον ψηλάφισε σπασμωδικά και στην αρχή δε βρήκε σφυγμό· επέμεινε όμως, και να, λίγες στιγμές αργότερα, ένας αβέβαιος ασθενικός παλμός!

Της ξέφυγε μια βαθιά ανάσα ανακούφισης και ξαφνικά συνειδητοποίησε πως έτρεμε σύγκορμη. Έσκυψε ξανά πάνω του και καθάρισε όσο καλύτερα μπορούσε το πρόσωπό του από την άμμο, επιμένοντας ιδιαίτερα στα ρουθούνια και στο στόμα του. Μετά ξεκούμπωσε το σωσίβιο· αν και αναίσθητος, έτσι θα ήταν πιο άνετα. Ακούμπησε το χέρι της στην καρδιά του. Ο αργός χτύπος της την έκανε να νιώσει κάπως καλύτερα.

Το ευτύχημα ήταν ότι είχε πάρει μαζί το κινητό της. Έκανε ένα τηλεφώνημα και σε είκοσι λεπτά είχε φτάσει το ασθενοφόρο.

Το φως ήταν σαν αντίστιξη σ' ένα σκοτάδι βαθύ και υγρό, που δεν είχε καμιά σχέση με τη μουντή ανυπαρξία του ύπνου. Το

ένιωσε να πολιορκεί τα μάτια του μέσα απ' τα βλέφαρα και το δέχτηκε μ' ένα αίσθημα ανακούφισης, αν και δεν ήξερε γιατί. Ωστόσο, χέρι χέρι με το φως ερχόταν κι ένα ρυθμικό σφυροκόπημα, σαν να είχαν στηρίξει στο μέτωπό του ένα σκαρπέλο και το χτυπούσαν με δύναμη. Μισάνοιξε τα μάτια του, και το σφυροκόπημα δυνάμωσε. Τα έκλεισε, περίμενε λίγες στιγμές και, μόλις τα ξανάνοιξε, ξέφυγε από τα χείλη του ένα βογκητό πόνου.

«Ξυπνήσαμε επιτέλους;» ακούστηκε μια πρόσχαρη γυναικεία φωνή. Μια άγνωστη γυναίκα με άσπρη στολή νοσηλεύτριας έσκυψε πάνω του, πασπάτευσε κάτι στο χέρι του, έφτιαξε τα σκεπάσματα. «Πώς αισθάνεσαι;»

Ήθελε να της πει πως το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει, αλλά το μόνο που κατάφερε να ψελλίσει ήταν: «Το κεφάλι μου...»

Η φωνή του, τραχιά σαν να είχε χρόνια να τη χρησιμοποιήσει, έγδαρε το λαρύγγι του.

«Εμ, έτσι που το κοπάνησες, τι να σου κάνω εγώ;» τον μάλωσε γελαστά η γυναίκα.

Έκλεισε ξανά τα μάτια του. Τώρα, εκτός από το σφυροκόπημα, ένιωθε κι άλλον ένα πόνο, διάχυτο, στα πλευρά του.

«Μην κοιμηθείς», του είπε η νοσηλεύτρια. «Σε λίγο θα περάσει να σε δει ο γιατρός».

Αλλά κοιμήθηκε.

Η Ειρήνη πήγε και το απόγευμα στο νοσοκομείο. Οι γιατροί ήταν αρκετά καθησυχαστικοί. Τίποτα χειρότερο από μια γερή διάσπηση, όπως έδειχναν οι πρώτες εξετάσεις, μερικά σπασμένα πλευρά και κάμποσες εκδορές και εκχυμώσεις. Της είπαν,

επίσης, ότι είχε αρχίσει να συνέρχεται, αλλά όταν κάθισε δίπλα στο κρεβάτι του, ο ναυαγός ήταν μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας κι έτσι το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να του δίνει νερό όταν ζητούσε, να ελέγχει τον ορό του και να περιεργάζεται το πρόσωπό του.

Πρέπει να ήταν λίγο μεγαλύτερος απ' ό,τι τον υπολόγισε στην αρχή, κάπου γύρω στα τριάντα πέντε. Τα χαρακτηριστικά του ήταν αρμονικά, αλλά το πρόσωπό του, προς το παρόν ανέκφραστο και με έντονα τα σημάδια της πρόσφατης περιπέτειας, ήταν ακόμη σαν κλειστό κουτί που δεν ξέρεις αν, όταν θα το ανοίξεις, θα βρεις το περιεχόμενό του ελκυστικό ή αδιάφορο. Κατά τα άλλα, ήταν ψηλός και αθλητικός, όχι με τα αφύσικα φουσκωμένα ποντίκια των γυμναστηρίων, αλλά με το λεπτό, νευρώδες σώμα του ανθρώπου που είναι έτσι από την κατασκευή του και αγαπά το ύπαιθρο και την άσκηση.

Το πρωί τού έκαναν κι άλλες εξετάσεις – ποιο πρωί, το πρώτο, το δεύτερο, το τρίτο, δεν είχε ιδέα. Ο γιατρός φάνηκε ευχαριστημένος και μετά, καθώς άφηνε στο γραφείο του το εγκεφαλογράφημα, τον ρώτησε το όνομά του.

Άνοιξε το στόμα του να απαντήσει, και... στο μυαλό του υπήρχε ένα κενό! Έσμιξε τα φρύδια του, συγκεντρώθηκε κι έκανε άλλη μια προσπάθεια.

Το κενό στο μυαλό του ήταν απόλυτο.

«Δε... δεν ξέρω...» είπε σασιτισμένος.

Ο γιατρός ανασήκωσε το κεφάλι του και του έριξε ένα διαπεραστικό βλέμμα.

«Δεν ξέρεις το όνομά σου;»

«Αυτή τη στιγμή μού διαφεύγει...»

Η φωνή του ήταν βραχνή, σαν να είχε στο λαρύγγι του χιλιάδες κόκκους άμμου.

«Πού μένεις;» τον ρώτησε ο γιατρός.

«Εεε...»

Πάλι εκείνο το κενό.

«Πες μου για την οικογένειά σου».

Πανεύκολο! Ο καθένας μπορεί να μιλήσει για την οικογένειά του. Ήψαξε στο μυαλό του και βρήκε πόρτες κλειστές, παράθυρα σφαιλισμένα.

«Μάλλον δε θα έχω...»

«Δεν έχεις οικογένεια;» ρώτησε ο γιατρός.

Έγνεψε ναι με το κεφάλι του.

«Δεν έχεις, ή δε θυμάσαι;» επέμενε ο άλλος.

«Δε... δεν ξέρω».

Ο γιατρός σηκώθηκε και τον χτύπησε καθησυχαστικά στον ώμο.

«Είναι από το χτύπημα στο κεφάλι σου. Μην ανησυχείς, θα σου περάσει».

Αφού τον πήραν, όμως, με το καροτσάκι για να τον πάνε στο δωμάτιό του, ο γιατρός είπε στην προϊσταμένη πως όταν ερχόταν η κοπέλα που τον επισκεπτόταν ήθελε να τη δει.

«Αμνησία;» επανέλαβε δύσπιστα η Ειρήνη.

«Μην ανησυχείτε, συνήθως είναι προσωρινή», της είπε ο γιατρός.

«Πόσο προσωρινή;»

«Δυο-τρεις μέρες...»

«Μα έχουν περάσει ήδη τέσσερις!»

«Μην ξεχνάτε ότι ουσιαστικά μόλις σήμερα συνήλθε. Σή-

μερα μπόρεσα να μιλήσω μαζί του». Της χαμογέλασε ενθαρρυντικά. «Τώρα που θα του μιλήσετε κι εσείς, θα τον βοηθήσετε να θυμηθεί. Θα δείτε».

«Τι... τι να του πω;»

«Πράγματα για τον εαυτό του: το όνομά του, την οικογένειά του, τη δουλειά του...»

«Μα εγώ δεν τον ξέρω!» αναφώνησε η Ειρήνη.

«Ορίστε;»

«Γιατρέ μου, έχει γίνει κάποια παρανόηση», του εξήγησε. «Δεν είμαι συγγενής του. Τον βρήκα στην αμμουδιά που τον ξέβρασε το κύμα. Δεν τον είχα ξαναδεί ποτέ στη ζωή μου».

«Α, συγγνώμη... Νόμιζα, επειδή τον επισκέπτεστε καθημερινά...»

«Νιώθω... πώς να σας το πω, υπεύθυνη για εκείνον», προσπάθησε να του εξηγήσει η Ειρήνη. «Καταλαβαίνετε, επειδή τον βρήκα...»

«Καταλαβαίνω». Ο γιατρός έτριψε σκεφτικά το πιγούνι του. «Τότε θα περιμένουμε να δούμε τι θα κάνει η αστυνομία. Σας έχουν μιλήσει, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά, έχω δώσει κατάθεση στο λιμενικό».

«Αν και στις περισσότερες περιπτώσεις δεν αργεί να επανέλθει η μνήμη».

«Μακάρι», ευχήθηκε η Ειρήνη.

Μπορεί να μη θυμόταν πολλά πράγματα, αλλά αυτή τη γυναίκα τη θυμόταν. Του έδινε νερό, τακτοποιούσε τα σκεπάσματα του και τουμίλαγε καθησυχαστικά όταν βογκούσε από τον πόνο. Μπήκε χαμογελαστή στο δωμάτιο και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του.

«Καλημέρα», του είπε.

«Καλημέρα», της απάντησε μηχανικά.

«Βλέπω, είσαι καλύτερα σήμερα».

«Ναι...»

«Δεν πονάει το κεφάλι σου;»

«Όχι».

«Τα πλευρά σου;»

«Μόνο όταν ξεχνιέμαι και κάνω απότομες κινήσεις».

«Θαυμάσια!»

Χαμογέλασε ξανά.

Σήμερα ένιωθε πράγματι καλύτερα, κάτι που του έδωσε την ευκαιρία να την παρατηρήσει πιο προσεκτικά. Ήταν γύρω στα τριάντα με τριάντα πέντε, μετρίου αναστήματος, με καστανά μαλλιά και μάτια, και μολονότι δε θα τη χαρακτήριζε ωραία, ήταν συμπαθητική και χαριτωμένη, ειδικά όταν χαμογελούσε όπως τώρα.

«Σου έφερα γλυκά», είπε ανασηκώνοντας το κουτί που κρατούσε στα χέρια της. «Δεν ήξερα τι σου αρέσει, κι έτσι πήρα εκλεράκια και κοκ. Εγώ τρελαίνομαι. Τα τσακίζω!» Άνοιξε το κουτί και του τα έδειξε. «Θέλεις;»

Το σκέφτηκε. Δε θυμόταν αν του άρεσαν τα εκλέρ και τα κοκ. Έτσι όπως τα έβλεπε όμως ήταν πολύ λαχταριστά.

«Ναι», είπε.

Η κοπέλα σηκώθηκε, πήρε από το κομοδίνο μια χαρτοπετσέτα και του την έδωσε. Μετά του πρόσφερε το κουτί, αφήνοντας τον να διαλέξει μόνος του.

Πήρε ένα εκλέρ. Το δάγκωσε. Του άρεσε. Δάγκωσε άλλη μια μπουκιά.

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε μόλις κατάπιε.

«Η Ειρήνη».

«Εγώ ποιος είμαι; Με ξέρεις;»

Το χαμόγελό της δεν έσβησε, αλλά τα μάτια της... Σκοτείνιασαν;

«Και ναι και όχι».

«Ξέρεις πώς με λένε;»

«Όχι».

«Τότε δε με ξέρεις», συμπέρανε απογοητευμένος.

«Κοίτα, μερικές φορές συμβαίνουν κάποια πράγματα στη ζωή μας που μας δένουν μ' έναν άνθρωπο, κι ας μην τον ξέρουμε καλά. Μας δένουν πολύ πιο στενά απ' ό,τι είμαστε δεμένοι με άλλους που τους ξέρουμε χρόνια».

Αυτό τον μπέρδεψε λιγάκι.

«Τι εννοείς, δεν καταλαβαίνω...»

«Πάρε για παράδειγμα εμάς. Αν και γνωριζόμαστε ελάχιστα, έχει συμβεί κάτι πολύ σημαντικό μεταξύ μας».

Τώρα μπερδεύτηκε ακόμη περισσότερο.

«Δηλαδή;»

«Να... πριν από τέσσερις μέρες, έκανα βόλτα το πρωί στην παραλία με το σκύλο μου. Εκεί που πήγαινα, βρήκα έναν άνθρωπο που τον είχε ξεβράσει η θάλασσα, αναίσθητο, μισοπνιγμένο...»

Του φάνηκε ενδιαφέρον.

«Αλήθεια;»

«Ο άνθρωπος αυτός ήσουν εσύ».

«Ααα...»

«Έτσι, αν και δε γνωριζόμαστε, δεν είμαστε πια άγνωστοι. Γιατί διασταυρώθηκαν οι δρόμοι μας μ' έναν τρόπο παράξενο». Σταμάτησε και τον κοίταξε ερωτηματικά. «Δε συμφωνείς;»

Το σκέφτηκε.

«Μ' έναν τρόπο παράξενο και σπάνιο», συμπλήρωσε.

«Πολύ σπάνιο».
«Γι' αυτό έρχεσαι και με βλέπεις;»
Χαμογέλασε κι έγνεψε καταφατικά.
«Σ' ευχαριστώ».
«Μη μ' ευχαριστείς. Το κάνω γιατί το θέλω».
«Σ' ευχαριστώ που διασταυρώθηκε ο δρόμος σου με τον δικό μου την πιο κατάλληλη στιγμή... για μένα», πρόσθεσε με χιούμορ.
«Αν δε σ' έβρισκα εγώ, θα σε είχε βρει κάποιος άλλος».
«Να που με βρήκες, όμως!»
«Ναι».
Έγειρε στο μαξιλάρι του.
«Όταν γίνω καλά, θα σκεφτώ κάποιο τρόπο να σ' ευχαριστήσω...» μουρμούρισε νυσταγμένος, «όχι μόνο στα λόγια...»
«Η μεγαλύτερη ευχαρίστησή μου θα είναι να γίνεις καλά. Ξεκουράσου τώρα...»
«Ναι... είμαι κουρασμένος...»
Οι εξετάσεις νωρίτερα το πρωί και τώρα η κουβέντα τους τον είχαν εξαντλήσει. Έκλεισε τα μάτια του κι ένιωσε το χέρι της να χαϊδεύει το δικό του.
«Κοιμήσου...»

Η Ειρήνη, μετά το νοσοκομείο πέρασε από το λιμεναρχείο. Δεν υπήρχε τίποτα νεότερο. Δεν είχε αναφερθεί κανένα ναυάγιο από το μπουρίνι, ούτε είχε δηλωθεί κάποιος αγνοούμενος, σε στεριά ή θάλασσα. Το σωσίβιό του δεν έφερε καμία ένδειξη, και δεν είχε πάνω του τίποτα που να δίνει κάποιο στοιχείο για την ταυτότητά του – ούτε καν μια βέρα με κάποιο όνομα.

Τις επόμενες μέρες, η γενική κατάσταση της υγείας του

βελτιωνόταν με γρήγορους ρυθμούς, αλλά δε θυμήθηκε τίποτα. Το χειρότερο ήταν ότι όσο δυνάμωνα ο οργανισμός του και ξεθόλωνε το μυαλό του, τόσο συνειδητοποιούσε το πρόβλημά του. Άρχισε να αγχώνεται, να στεναχωριέται· να πιέζει τον εαυτό του να θυμηθεί, και να θυμώνει με το μπλακ άουτ της μνήμης του. Το χιούμορ του, που είχε διαφανεί από την πρώτη κιόλας συζήτηση, έγινε πικρόχολο. Η Ειρήνη δεν ήξερε τι να κάνει για να τον βοηθήσει... Ευτυχώς είχαν κλείσει τα σχολεία και μπορούσε να τον επισκέπτεται πρωί κι απόγευμα. Άλλοτε κουβέντιαζε μαζί του, άλλοτε του διάβαζε κάποιο βιβλίο κι άλλοτε του διηγούνταν διάφορα διασκεδαστικά περιστατικά με τους μαθητές της, για να ξεφεύγει το μυαλό του, να ξεχνιέται.

Από τη δεύτερη κιόλας μέρα που συνήλθε είχαν διαλέξει μαζί το όνομά του.

«Κάπως πρέπει να σε λέω», του είπε η Ειρήνη. «Σου αρέσει το Αλέξης;»

«Θα προτιμούσα κάτι πιο απλό».

«Όπως;»

«Γιώργος, Κώστας, Θανάσης...»

Τον κοίταξε σμίγοντας τα φρύδια της.

«Χμ... Δεν μπορώ να σε φανταστώ ούτε σαν Γιώργο, ούτε σαν Κώστα, ούτε σαν Θανάση».

«Να το κάνουμε Τάκης, που παίζει σε πολλά ταμπλό;»

«Όχι, όχι! Χρειάζεσαι ένα όνομα με προσωπικότητα. Στέφανος;»

Έγνεψε αρνητικά.

«Νικηφόρος; Μάρκος;»

«Τσου!»

«Αχιλλέας; Έκτορας; Πάτροκλος; Πάρις;»

«Παρακαλώ, να εξαιρεθεί η *Ιλιάδα*».

«Ξέρεις κάτι, τελικά θα επιμείνω στο “Αλέξης”». Στένεψε τα μάτια της και σούφρωσε τα χείλη της παίρνοντας ένα αστείο, σκεπτικό ύφος. «Το όνομά σου πρέπει ν’ αρχίζει από άλφα. Έχεις ένα άλφα αποτυπωμένο πάνω σου. Κεφαλαίο».

Έκανε μια τελευταία προσπάθεια.

«Αλέκος;»

«Όχι, Αλέξης!» επέμενε η Ειρήνη.

Εκείνος, όμως, όταν τον ρωτούσαν το όνομά του, έλεγε Αλέκος.

Μετά από δέκα μέρες ο γιατρός κάλεσε πάλι την Ειρήνη. Δεν ήταν πια τόσο αισιόδοξος όσο την πρώτη φορά που της μίλησε· και στις πιεστικές ερωτήσεις της έδωσε μόνο αόριστες απαντήσεις.

«Δεν μπορώ να κάνω προβλέψεις», της είπε. «Πάντως, ελπίζω να ξαναβρεί γρήγορα τη μνήμη του».

«Δηλαδή;»

«Σε μερικές βδομάδες... το πολύ μήνες».

«Μήνες;»

«Σε ορισμένες περιπτώσεις περνούν χρόνια... και κάποιες φορές, σπάνια, η μνήμη δεν επανέρχεται ποτέ».

«Ω Θεέ μου! Και τι θα γίνει;»

«Κοιτάξτε, το καλύτερο για εκείνον είναι να μπει σ’ έναν φυσιολογικό ρυθμό ζωής. Θα τον βοηθήσει και ψυχολογικά».

«Μα πώς; Εσείς που τον παρακολουθείτε έχετε δει πόσο του κοστίζει η απώλεια της μνήμης του».

«Αν βγει στον κόσμο, αν βρει κάποια απασχόληση... μια δουλειά... θα ηρεμήσει».

«Εύκολο είναι; Δεν έχει κανέναν, δεν έχει πού να μείνει, δεν έχει καν ρούχα! Δεν έχει τίποτα!»

«Βασικά, αυτός είναι ο λόγος που ζήτησα να σας δω». Ο γιατρός ξερόβηξε αμήχανα. «Αν εξαιρέσουμε τη μνήμη του, για την οποία δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, κατά τα άλλα έχει αποθεραπευτεί πλήρως. Κανονικά θα του είχαμε δώσει ήδη εξιτήριο. Τον κρατάμε γιατί ξέρουμε ότι δεν έχει πού να πάει».

Η Ειρήνη βόγκηξε άθελά της.

«Έχουμε απευθυνθεί ήδη στην Πρόνοια», συνέχισε ο γιατρός. «Κοιτάζτε αν μπορείτε να κάνετε κάτι κι εσείς... γιατί σε λίγες μέρες... Καταλαβαίνετε, δεν μπορεί να μείνει επ' αόριστον στο νοσοκομείο».

«Τι μπορώ να κάνω εγώ;» αναρωτήθηκε η Ειρήνη.

«Δεν ξέρω... να του βρείτε καμιά δουλειά;»

Η Ειρήνη, όταν πήγε στο δωμάτιό του, δεν του είπε τίποτε, αλλά το μυαλό της δούλευε πυρετωδώς. Η πρώτη, αυθόρμητη σκέψη της ήταν να τον πάρει στο σπίτι της. Αυτό θα έλυne σε πρώτη φάση το πρόβλημα, γιατί θα του εξασφάλιζε τροφή και στέγη μέχρι να μπορέσει να σταθεί μόνος του στα πόδια του. Ωστόσο, δεν ήταν τόσο απλά τα πράγματα, γιατί η Ειρήνη ζούσε μόνη της και δεν ήθελε να δίνει λαβή σε σχόλια. Στην κλειστή κοινωνία του Ναυπλίου θα γινόταν σούσουρο αν μια δασκάλα συγκατοικούσε με έναν νέο και εμφανίσιμο άντρα, χωρίς να τον παρουσιάσει καν σαν μνηστήρα της. Τελικά, κατέληξε στο ότι η καλύτερη λύση θα ήταν να του βρει κάτι φτηνό κοντά στο σπίτι της, για να μπορεί να τον προσέχει.

Για το θέμα της δουλειάς, η Ειρήνη πίστευε ότι θα ήταν πιο εύκολα τα πράγματα. Το Ναύπλιο ήταν τουριστική πόλη και, ειδικά το καλοκαίρι, υπήρχαν πολλές εποχιακές θέσεις εργασίας. Άρχισε να ρωτά γνωστούς και φίλους, εξηγώντας τους

την απελπιστική θέση του ναυαγού και την ανάγκη του για βοήθεια και, πράγματι, ένας συνάδελφος που ο πεθερός του είχε εστιατόριο στο λιμάνι τής υποσχέθηκε να μεσολαβήσει να τον προσλάβει.

Λίγο καιρό αργότερα η ζωή του είχε μπει ήδη σε μια ρουτίνα. Η Ειρήνη του είχε κλείσει ένα μικρό στούντιο σε κάτι ενοικιαζόμενα δωμάτια δυο βήματα απ' το σπίτι της. Ο ιδιοκτήτης δέχτηκε να ορίσει ένα λογικό ενοίκιο με το μήνα, δειλασμένος από την προοπτική ότι ο ενοικιαστής θα έμενε και το χειμώνα. Η δουλειά στο εστιατόριο ήταν πολύ κουραστική, ο «Αλέξης» όμως δε δυσανασχετούσε, παρόλο που ήταν φανερό από τα χέρια του, την ομιλία του, την όλη παρουσία του, ότι στην κανονική του ζωή δεν έκανε χειρωνακτική εργασία.

Τούτους τους καλοκαιρινούς μήνες, στη φουλ σεζόν του τουρισμού, οι ελεύθερες ώρες του δεν ήταν πολλές, αλλά τις περνούσε όλες μαζί της. Η Ειρήνη καταλάβαινε ότι είχε προσκολληθεί πάνω της σε βαθμό εξάρτησης, ήταν όμως αναμενόμενο στην κατάσταση του. Ο Αλέξης δεν είχε οικογένεια, φίλους, συγγενείς· είχε μόνο εκείνη, τη «σωτήρα» του όπως την έλεγε.

Ένα από τα πιο συχνά θέματα συζήτησης ήταν οι συνθήκες του δυστυχήματός του. Έκαναν διάφορες εικασίες, αλλά υπήρχε κάτι που το θεωρούσαν βέβαιο. Το πορτοκαλί σωσίβιο που φορούσε όταν ξεβράστηκε στην παραλία έδειχνε ότι βρισκόταν πάνω σ' ένα σκάφος όταν ξέσπασε το μπουρίνι. Τώρα, το αν βούλιαξε το σκάφος ή απλώς τον άρπαξαν τα κύματα από το κατάστρωμα ήταν άλλο ένα μυστήριο προς διερεύνηση. Όπως ήταν άγνωστο και το αν χτύπησε μέσα στο σκάφος λόγω των ισχυρών κλυδωνισμών ή καθώς έπεφτε στη θάλασσα. Πάντως, σύμφωνα με το λιμενικό, εκείνη την ημέ-

ρα δεν είχε αναφερθεί κανένα ναυάγιο σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια και ήταν πραγματικά απορίας άξιο που δεν τον αναζήτησε κανείς.

Ένα άλλο θέμα που συζητούσαν ήταν τι κινήσεις έπρεπε να κάνει για ν' ανακαλύψει την ταυτότητά του. Ωστόσο ο Αλέξης, μετά το αρχικό σοκ, έδειχνε να έχει συμβιβαστεί με την κατάσταση των πραγμάτων. Ήταν σαν να χρειαζόταν κάποιο χρόνο για να γνωριστεί προσωπικά με τον εαυτό του πριν καταπιαστεί με την αναζήτηση των στοιχείων εκείνων που συνιστούν τη δημόσια ταυτότητα ενός ανθρώπου: το όνομά του, το επάγγελμά του, το οικογενειακό και φιλικό περιβάλλον του.

Και, φυσικά, είχαν γίνει εραστές. Ήταν αναπόφευκτο. Όταν άνοιξε η Ειρήνη το κλειστό «κουτί», ανακάλυψε έναν άντρα συναρπαστικό, όχι μόνο όσον αφορά την εξωτερική εμφάνιση, αλλά και την εκφραστικότητα του προσώπου του, την καλλιέργεια, το χιούμορ, τη συγκρότησή του, εν γένει την προσωπικότητά του. Ειδικά η καλλιέργειά του την είχε εντυπωσιάσει· ήταν κάτι που προέκυπτε αυθόρμητα, τις πιο απρόσμενες στιγμές και με τους πιο απρόσμενους τρόπους. Ένα βράδυ, για παράδειγμα, πολύ αργά, όταν είχε γυρίσει απ' τη δουλειά του και κάθισαν για λίγο στην αυλή του σπιτιού της ρεμβάζοντας στην καλοκαιρινή νύχτα, η συζήτηση γύρισε ξανά στην αμνησία του και η Ειρήνη παρατήρησε ότι το τελευταίο διάστημα έδειχνε να μην τον απασχολεί ιδιαίτερα αυτό το θέμα.

Ο Αλέξης την κοίταξε στα μάτια και της είπε σοβαρά: «Έτσι νομίζεις, μα... *Σφιγμένη υποταγή κι αδάμαστος θυμός μαλώνουν στο κορμί μου κι όλον με ταράζουν*».

Η Ειρήνη ανακάθισε ξαφνιασμένη.

«Τι ήταν αυτό που είπες;» τον ρώτησε.

«Ποιο;»

«Αυτό που είπες τώρα. Σφιγμένη υποταγή...»

«...κι αδάμαστος θυμός μαλώνουν στο κορμί μου; Δεν έχω ιδέα. Κάποιο ποίημα;»

«Αλέξη... σου πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι μπορεί να είσαι φιλόλογος;»

«Φιλόλογος; Δηλαδή δάσκαλος σαν εσένα;» Σκέφτηκε λίγες στιγμές. «Όχι. Όχι, δεν το νομίζω. Έχω καταλάβει ότι λατρεύω τα παιδιά, αλλά δάσκαλος; Μπα...»

«Έχεις όμως μια ευχέρεια με τη γλώσσα. Σαν... σαν να ασχολείσαι συστηματικά, θα έλεγα επαγγελματικά, με αυτό το αντικείμενο».

Έμεινε πάλι σκεφτικός για λίγο, λες και ψηλάφιζε κάτι μέσα του. «Εγώ δε θα χρησιμοποιούσα τη λέξη “γλώσσα”», είπε τέλος, «αλλά τη λέξη “λόγος”. Ίσως στον προφορικό λόγο...» υπέθεσε.

Μετά, ως την ώρα που έφυγε για το σπίτι του, ήταν σκεφτικός και λιγομίλητος, σαν να είχε καταδυθεί στα βάθη του εαυτού του ψάχνοντας για κάτι. Τέτοιες μελαγχολίες όμως τον έπιαναν σπάνια. Συνήθως ήταν ευχάριστος και χαμογελαστός· και πάντα περιποιοητικός μαζί της, με μια έμφυτη ευγένεια.

Η Ειρήνη, στα τριάντα τρία της, πρώτη φορά γνώριζε έναν άντρα σαν εκείνον, τόσο γοητευτικό και έξυπνο· και έμπειρο στον έρωτα. Με τον συγκρατημένο χαρακτήρα της και τη συνηθισμένη της εμφάνιση, δεν τραβούσε αυτούς που λέμε εντυπωσιακούς άντρες. Να όμως που η θάλασσα της έφερε ένα πρωινό τον Αλέξη, παραδίδοντάς τον κυριολεκτικά στα χέρια της, να τον έχει όλον δικό της, χωρίς να τον μοιράζεται με κανέναν.

Για πόσο, θα το έδειχνε ο χρόνος...

Τον ξέβρασε αναισθητο η θάλασσα σε μια παραλία του Ναυπλίου ύστερα από ένα μπουρίνι. Στο νοσοκομείο διαπιστώθηκε ότι πάσχει από αμνησία. Μόλις ανάρρωσε από τα τραύματά του βρήκε δουλειά και σπίτι· συνδέθηκε ερωτικά με μια δασκάλα. Αλλά δεν είχε βρει τη μνήμη του, δε θυμόταν ούτε το όνομά του.

Μια μέρα χτύπησε την πόρτα του μια άγνωστη. Δεν μπόρεσε να δει πώς ήταν –την ηλικία της, το ύψος της, το ντύσιμό της– γιατί μόλις αντίκρισε τα μάτια της ένιωθε χαμένος. Ήταν σκούρα μπλε σαν το ανοικτό πέλαγος και, καθώς τα κοίταζε καθηλωμένος, μια αβάσταχτη νοσταλγία πλημμύρισε την ψυχή του...

«Αντρέα, δε με θυμάσαι;» του είπε η άγνωστη με τα μπλε μάτια. «Είμαι η γυναίκα σου».

Λίγο αργότερα έμαθε ότι ο γάμος τους είχε ναυαγήσει και ζούσαν σαν δυο ξένοι κάτω από την ίδια στέγη. Το μυαλό του δε θυμόταν τίποτε από την παλιά ζωή του.

Αλλά η καρδιά θυμάται...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0136-2

9 786180 101362

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 13155

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η